

Oponentský posudek

BcA. **Ondřej Daněk** *Koncertní sály v zemích východní Evropy po vstupu do EU*, Praha, HAMU 2020

Ondřej Daněk se ve své práci vydal na doposud zcela nezpracovanou oblast. Jako zkušený manažer Janáčkovy filharmonie Ostrava se problematikou výstavby koncertních sálů, respektive koncertního sálu v Ostravě zabývá delší dobu a má tak značné osobní zkušenosti. I pro svou práci, kde v úvodu přesně vymezil předmět svého zkoumání a zhodnotil doposud spíše neexistující literaturu, stanovil jasnou definici, co bude ve své práci považovat za „koncertní sál“ a o jaké časové období a regionální prostor se bude v práci jednat. Toto vymezení považuji za velmi správné. Množná by bylo vhodné pro celou kapitolu použít i názvu „Zhodnocení dosavadní literatury“ (str. 13), ale to nic nemění na pečlivém obsahu této části práce.

I zvolená metodika je zcela pregnantně vytyčena a práce podle této metodiky důsledně postupuje, cenné je i zhodnocení vývoje staveb koncertních sálů na území dnešní České republiky a stručné uvedení vlastností každého zmiňovaného sálu.

Takový typ práce se musí samozřejmě zabývat nejen zcela objektivními tvrdými daty, ale i určitými fenomény subjektivní povahy – přes veškerá fyzikální měření z oblasti akustiky, je vždy důležitější ještě i pocit posluchače nebo hudebníka, z těchto důvodů je nutno ocenit fakt, že většinu popisovaných sálů autor práce sám navštívil a svá hodnocení pregnantně označuje jako „subjektivní“

Práce je velmi exaktní a pracuje s řadou velmi přesných údajů, v poznámce na str. 21 měl Ondřej Daněk na mysli jistě Smetanovu síň Obecního domu, což z celkového kontextu jasně vyplývá.

Výsledná mapa nově (ne)postavených koncertních sálů ve zvoleném teritoriu tzv. východní Evropy, respektive těch zemí, kterou jsou v současnosti členy EU (*Bulharsko – Česká republika – Estonsko – Chorvatsko – Litva – Lotyšsko – Maďarsko – Polsko – Rumunsko – Slovensko – Slovinsko*) je velmi užitečným materiálem. Při porovnání jednotlivých zemí je zajímavé, že zcela bezpečně v počtu nově postavených koncertních sálů „vede“ (řečeno sportovní terminologií) Polsko a že naše republika není mezi premianty. Jen dodávám (zcela subjektivní poznámku) jako obyvatel Prahy, že Polsko, ale i Maďarsko nejen dokázalo vybudovat nové koncertní sály, ale i velmi dobrou dálniční infrastrukturu, na rozdíl od ČR, kde je manko nejen v oblasti nových koncertních sálů, ale žalostná je i situace se stavbou dálnic, o okruhu kolem Prahy a rychlodráze na Ruzyň nemá po třiceti letech plánování ani smyslu mluvit.

Ondřej Daněk ve své práci zmiňuje více než šedesátiletou historii plánování a nestavění nové koncertní síně v Praze (bude to možná delší interval než stavba Nuselského mostu, kterou se podařilo uskutečnit „už“ po padesáti letech) a samozřejmě velmi detailně popisuje dva plány, které se zdají mít největší šanci na realizaci – Ostrava a Brno. Práci považuji za velmi přínosnou a zdařilou, z hlediska zvoleného metodologického aparátu a předmětu je zcela zdařilá. Její výsledky mne přiměly k přemýšlení a podnětu k debatě, kterou bych rád vedl s autorem této práce, i když tyto otázky nebo okruhy již přesahují vytčené téma. Ondřej Daněk je však natolik zkušená manažerská osobnost, že věřím, že tato debata bude zajímavá. Předmětem práce byly náklady na stavbu všech popisovaných koncertních síní a autor letmo zmiňuje i případnou návratnost takových investic a implicitně i provozní náklady. Jak by je autor řešil (lze docílit návratnosti a jisté ekonomické rentability nebo se v takovém případě na takovou kategorii musí vědomě rezignovat?) a otevírá se možnost kombinovat veřejné finance (včetně evropských fondů) se soukromým kapitálem? Je nebo není potřeba před stavbou takového typu v řádu miliard z peněz daňových poplatníků provést konzultaci (průzkum potřeby?) formou například referenda obyvatelstva v daném městě nebo rozsáhlého sociologického průzkumu? Těším se na společnou diskusi v roli advocata diaboli.

Plně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení A

Praha, 2. června 2020

Prof. PhDr. Jiří Štílec, CSc